

Antiikkikauppias

romaani

Vuna Syrjäsoo

© Uuna Syrjäsuo 2022

Kansi Uuna Syrjäsuo

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki,
Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand,
Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6821-1

Uuna Syrjäsoo

Romaani

Antiikkikauppias

Syysmyrsky riepoi kaupunkia. Tuuli lennätti lehtiä jokaiselle pikkukadulle ja jokaiseen pihaan. Vanha talonmies seurasi lehden kipitystä edellään ja pudisti päätään; hän lopetti työnsä toivotomana. Hän vilkaisi taas huolestuneena vanhan Amalia-neidin antiikkiliikettä. Ilta jo hämärsi, silti takahuoneesta hohti himmeä valo. He olivat tunteneet toisensa vuosikymmeniä, mutta viimeiset viikot Neiti oli käyttäytynyt jotenkin kummallisesti, ollut poissaoleva ja surullinenkin. Olihan hän tietenkin jo vanha pitämään liikettä, eikä perijääkään ollut, mitä nyt huhut kulkivat pikkukaduilla kuin nuo lehdet tuulessa. Eihän ihmisten puheista kannattaisi välittää, jokaisella on lopulta omat murheensa ja touhunsu.

Talonmies kaappasi työvälineensä kainaloonsa ja luovutti. Hän nuuhkii ilmaa: jostain tuli kevyt savun haju, sitten tuuli sieppasi sen ja talonmies unohti asian. Alkoi sataa. Ensimmäiset suuret pisarat valuivat antiikkiliikkeen ikkunaa pitkin kuin kyönelet. Ikkuna oli kevyesti hiostunut lämpöeron takia. Udun läpi erottui Amalian

kumartunut hahmo.

Neiti oli kumartuneena sinkkiämpärin ylle. Vieressään tuolilla hänellä oli kirjeitä ja muutamia papereita, osa oli jo palanut ämpärin pohjalla pieniksi mustiksi palasiksi. Neidillä oli liikkeen takaovi raollaan, jotta savu haihtui ulos myrskyyn ja tuuleen. Ilma sopi neidille hyvin. Se kuvasti hänen ristiriitaisia tunteitaan. Mikä oli oikein? Oliko oikein aina rakkaalle ihmiselle parhaaksi?

Voi Marja! Miksi olin nuorena niin arka, miksi en tehnyt toisin? Mitä minä ihmisten puheista välitin? – Paraskin motlaaja, vieläkin välität, vanha akka, neiti kiukutteli itselleen. Niin toisin olisi voinut olla.

Neidin käsi pysähtyi ja hän muisteli aikaa, jolloin Marja saapui. Pieni tyttö, suuret hätääntyneet, tummat silmät. Ei ihme, että Ilmari heltyi. Totta kai jokainen vastaavassa tilanteessa pelastaisi tytön, mutta useimmat olisivat vieneet tytön viranomaisille, mutta ei Ilmari, hän halusi todella huolehtia työstä. Hänellä oli selvästi mielessään

lapsen kokoinen aukko.

Ilmari väitti, että tyttö oli hänen näköisensä. Tottakai, kun on samanlainen tumma kuin hän itsekin verrattuna pohjoisen vaaleisiin ihmisiin. Tai mistä sitä tietää, jospa Ilmarilla kuitenkin oli vihjettä tytön taustasta, jospa hän tiesikin tästä enemmän kuin kertoi. Minulle se oli kuitenkin samantekevää, neiti mietti, minä olen kuitenkin tytön menettänyt. Omaa lapsellisuuttani ja ihmisten puheita peläten. Miksi en olisi voinut ottaa tyttöä itselleni, vaikka en ollutkaan naimisissa? Sodan ja raunioiden keskeltä Ilmarin pelastama tyttö. Kukaan ei tiedä, kenen hän oikeastaan oli, mutta minulle kohtalo oli hänet tarkoittanut.

Lapsi lähetettiin minulle, mutta minä en ollut kyllin rohkea. Meillä olisi ollut hienoa yhdessä. Olisin opettanut tytölle kaiken antiikista ja kelloistakin, vaikka niistä en silloin niin paljoa tiennyt, Ilmarin kellot tulivat vasta tytön mukana. Ja niiden tuotollahan oli tarkoitus tytön kasvatus maksaa, mutta sitten Rauha ja Ilmari

halusivatkin adoptoida tytön. Minä onneton luulin, että se olisi tytölle parhaaksi ja onneksi, ja olihan se, mutta ei minulle. Nuo tummat, suuret silmät hypnotisoivat minut hetkessä. Olisin saanut tyttären, jos olisin ollut rohkea.

Kyynelet valuivat neidin poskilla samaa tahtia kuin kirjeitä ja papereita paloi sinkkiämpärissä. Yksi suurempi pala lehahti ämpärin ulkopuolelle. Amalia nappasi sen sormin kiinni ja heitti kuumottavan palan takaisin ämpäriin. Hän ehti nähdä muutaman kirjaimen – adopt... – vaikka tiesihän hän, minkä paperin viimeksi poltti. Ilmarin kirjeet saivat myös mennä, niissähän kyseltiin pääasiassa tytöstä. Koskaan Amalia ei paljastanut todellisia tunteitaan Ilmarille. Koska tämä lankesi Rauhan ansaan, Amalia ei halunnut tehdä itseään naurunalaiseksi. Eihän Ilmari olisi nauranut, vaan olisi hellästi lohduttanut ja yrittänyt jotenkin korvata, mutta Amalia ei halunnut sitäkään. Hän halusi pitää salaisuuden itsellään.

Joskus illan pimeinä hetkinä hän unohtui liikkeeseen, sammutti valot ja tanssi kellojen

soidessa. Hän oli Ilmarin kellojen keskellä, niin lähellä tätä kuin oli mahdollista. Enempää ei voinut saada, mutta tytön olisi voinut saada.

– Se olisi voinut olla totta, jos minä olisin ollut rohkea, Amalia taas syyttää itseään ja repii pari kirjettä lisää ämpäriin.

Kun viimeinenkin kirje oli palanut, Amalia istui pöydän ääreen ja otti puhtaan paperin eteensä. Hän kirjoitti kauniilla käsialallaan otsikoksi ”Viimeinen tahtoni” ...

Antiikkikauppias-romaanissa on kolme aikaa. Vanha antiikkikauppias antaa perinnöksi kauppansa Marjalle, joka on vaikeassa elämäntilanteessa. Liikkeessä viihtyy nuori Maiju, jolle Marja puolestaan testamenttaa liikkeen. Romaani keskittyy Marjaan. Perintö on suuri yllätys hänelle ja oljenkorsi, jonka hän tarvitsi voidakseen jatkaa elämäänsä. Kaikki ei kuitenkaan ole niin helppoa. On miehiä, jotka haluavat auttaa Marjaa, mutta on myös miehiä, jotka haluavat hänelle pahaa.

Olen kuvataiteilija, kirjoittaja ja hum.kand. Olen julkaissut aikaisemmin runokokoelmia, novelleja ja lasten kuvakirjan.